

Bahnsonske Landbefæstning ved København skal sløjfes, naar der er gaaet 8—10 Aar, men de, der leve til den Tid, ville vel tage den Bestemmelse, som de finde, det er rigtigt at tage. Vi kende ikke noget til, hvilken Rigsdag der sidder til den Tid, eller hvilken Regering der sidder til den Tid. Den Mulighed er ikke udelukket, at der sidder en Rigsdag og Regering, der ville kræve, at dette skal blive liggende. Hvad har man saa naaet ved det Forslag, som den højtærede Forsvarsminister nu har stillet? Man har naaet, at man netop har faaet de Stillinger foran den nuværende Landbefæstning, som Højre har ønsket saa længe, selv om det ikke er noget, der ganske falder sammen dermed. Og saa har man vist ogsaa naaet, at man har faaet gjort det noget dyrere, idet det vil koste omtrent 4 Mill. Kr. mere end det, som Højre forlangte til at udvide og forstærke Københavns Landbefæstning med.

Men hvad skal det saa bruges til? Ja, det skal bruges til at værne København mod en Overrumpling. Det var det samme, som den nuværende Landbefæstning skulde bruges til, og det samme, som Højre og de saakaldte sagkyndige krævede, den skulde bruges til. Man har saa umaadelig travlt med en Overrumpling, der skal komme som et Lyn fra en klar Himmel, ogsaa det Udtryk har den højtærede Forsvarsminister lært af de Herrer Forsvarsagitorer: Et Lyn fra en klar Himmel kommer lige midt i den dybeste Fred. Men er der virkelig noget som helst Menneske, der tror, at enten det, der ligger her i Øjeblikket, eller det, som den højtærede Forsvarsminister stiller Forslag om, eller selv det, som de Herrer sagkyndige stille Forslag om, vil være i Stand til at værne København mod en saadan Overrumpling, der kommer som et Lyn fra en klar Himmel midt i den dybeste Fred? Tænk paa den Sensationsroman „Dommens Dag“, som man fra en vis Side har fundet det formaalstjenlig at udsende her i Landet for at opskræmme Sindene. Det, der skete i denne Sensationsroman, kan akkurat lige saa godt ske selv under den stærke Befæstning, som de saakaldte sagkyndige ønske. Saa længe Færdselsforholdene i København ere af den Art, som de ere, saa længe Forholdet er det, at Skibene kunne sejle ud frit og sejle ind frit uden at visiteres, kan akkurat det samme lade sig gøre, saa er der ikke noget Menneske, der vil kunne nægte, at en Nat kunne nogle Gaaske med nogle Tusind Mand om Bord gaa ind til København og land-

sætte deres ombordværende Landgangsstyrke og foretage akkurat det samme, som man lod foretage i „Dommens Dag“. Det er altsaa ikke rigtigt, dersom man tror, at det, der skal laves her, skal kunne værne København mod en Overrumpling midt i Fredens Dage, en Overrumpling, der kommer som et Lyn fra en klar Himmel.

Med Hensyn til Landbefæstningen skal jeg sige, at jeg i alt væsentligt er enig med de 9 bekendte Punkter, som Flertallet af Forsvarskommissionen har opstillet i Kommissionens Betænkning, de 9 Punkter, der nævnes som Støtte, naar Flertallet Side 20 i Betænkningen udtaler, at Københavns Landbefæstning hverken i den ene eller den anden Form gaar ind som Led i den nye Forsvarsordning. Jeg er enig med Flertallet af Forsvarskommissionen, der har udtalt dette. Ærede Medlemmer vide maaske, at jeg en enkelt Gang kommer ud til Møder paa Landet. Jeg har ved forskellige Lejligheder, siden Forsvarskommissionens Betænkning blev afgiven, udtalt, at jeg nærede den absolute Tro til Reformpartiet her i Salen, at det ikke vilde gaa med til Københavns Landbefæstning, og at naar det havde taget Afstand derfra i de 9 Punkter i Forsvarskommissionens Betænkning, var det ikke gjort for Morskabs Skyld, det var ikke gjort for at vinde Tid, det var ikke gjort for at skuffe nogen, men det var gjort, fordi det i Virkeligheden var dette Flertals Standpunkt. Men saa maa jeg indrømme, at jeg kommer til at staa overfor noget, der er lidt gaadefuldt — der er meget gaadefuldt i denne Sag. Det er mig nemlig meget gaadefuldt, hvorledes den højtærede Landbrugsminister og den ikke mindre ærede Indenrigsminister, hvis Navne staa under denne Flertals-Betænkning, kunne sidde i en Regering, der stiller Forslag om Københavns Landbefæstning, det forstaar jeg ikke. Men det er jo muligt, at vi kunne faa Klaring over dette ligesom ogsaa over saa meget andet.

Med Hensyn til Københavns Søbefæstning maa jeg sige, at jeg heldigvis er ganske uenig baade med Kommissionens Flertal og med Regeringen. Men paa den anden Side maa jeg udtale, at naar det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i Gaar sluttede sig saa stærkt til Søbefæstningen, men tog Afstand fra Landbefæstningen, som den højtærede Forsvarsminister har forelagt den, forstaar jeg ham ikke rigtigt. Thi det forekommer mig, at den Stilling, som den nuværende Forsvarsminister har taget, i høj Grad er